

[Justitsministeren]

Når fru Dorte Bennedsen nævner åbenlyst grundløs-proceduren, så er det da fuldstændig rigtigt, at her ligger et instrument, som man skulle tro kunne anvendes i større omfang og med nogle kortere frister. Men erfaringerne har jo vist – fordi der kræves enighed mellem Direktoratet for Udlændinge og Dansk Flygtningehjælp – at også afgørelser, der træffes efter åbenlyst grundløs-proceduren, unægtelig kan tage nogen tid.

Jeg skal ikke gå ned i detaljen om, hvordan tiden i forbindelse med asylansøgninger anvendes, men når fru Dorte Bennedsen peger på, at der også i politiet og i forbindelse med de afhøringer, som politiet foretager, er tale om et ret omfattende tidsforbrug, vil jeg dog godt understrege, at vi til den centrale politiafdeling har overført ca. 70 politifolk, sådan at den afdeling pr. 1. december 1992 udgjorde 190 mand. I den 5-måneders-periode, der er forløbet fra 1. juli i år og til 30. november, har man afhørt i alt knap 3.500 asylansøgere.

Det siger noget om den arbejdsbyrde, der i dag hviler også på politiet i første instans. Ofte er de afhøringer ganske komplicerede, der skal anvendes tolke, der kan være tale om genafhøringer osv., alt sammen jo som en del af den retssikkerhed, vi yder i forhold til de pågældende asylansøgere. Derfor må jeg sige, at der er nogle grænser, medmindre vi vælger at ændre på det sagsbehandlende system, vi har bygget op. Det er jo en af de ting, vi må se på, når Per Sørensen-udvalget har udtalt sig; her kan der muligvis komme nogle ideer og nogle forslag frem, som vi kan bruge i forbindelse med en lovændring.

Jeg vil i øvrigt sige, at Direktoratet for Udlændinge har styrket sit mandskab med 29 medarbejdere, Flygtningenævnet med 9 og Justitsministeriet med 10. Så der har været tale om en ganske væsentlig ressourceforøgelse, sådan som det også var forudset.

Fru Dorte Bennedsen var også inde på spørgsmålet om krigsfangerne, og der har været udveksling af forskellige synspunkter. Jeg vil blot sige, at jeg ikke mener, der kan være nogen tvivl om, hvad det var, vi vedtog i loven. Jeg mener ikke, der kan være tvivl om, hvad det var, der blev aftalt. Men det, der naturligvis står til drøftelse – hvad jeg også har lagt op til – er spørgsmålet om, på hvilken måde vi kan og skal imødekomme de henvendelser, der

måtte komme fra UNHCR i den kommende tid i forbindelse med løsgivelsen af yderligere et antal krigsfanger. Vi har jo ikke fra regeringens side sagt, at de 200, som var nævnt i loven, var det tal, Danmark ville være i stand til at modtage. Vi må være parat til fortsat at kunne reagere positivt på de henvendelser, der kommer. Det er min klare indstilling.

Man nævner tallet 25 eller 50. UNHCR kender jo vores lovgivning, kender de bestemmelser, som er indført i loven; der har været tæt kontakt og nøje information. Men UNHCR står jo med en utrolig vanskelig fordelingsopgave; til gengæld har man i forbindelse med selve udvælgelsen mulighed for også at tage hensyn til vores lovgivning. Derfor er der ingen, der siger, at der inden for de 100 alene er tale om 25 eller inden for 200/50. Det kunne jo teoretisk set være 100 eller 200, man her talte om.

Men som sagt synes jeg, vi skal være parat til yderligere at imødekomme nogle af de henvendelser, der kommer fra UNHCR på det område. Men jeg vil så også understrege, at jeg ikke mener, vi som danske har nogen som helst grund til at være flove over den indsats, vi yder i forbindelse med den tragiske situation, der i dag er i Jugoslavien, og den humanitære opgave, som vi også har en forpligtelse til at være med til at løse.

Jeg kan bare som eksempel nævne, at den 26. november havde Belgien tilbudt at modtage 60 personer, Finland 72, Frankrig 300, Italien 100, Holland 200, Norge 200 – Norge har nu yderligere givet tilsagn om 700 – og Sverige 150. Men man kan jo ikke se på de tal isoleret. Som jeg var inde på i mit første indlæg, er det også vigtigt at holde fast i, at vi ud over den hjælp, vi yder i regionen, hvor Danmark foreløbig har bevilget 161 mio. kr., er et af de lande, der ikke mindst i forhold til befolkningstallet modtager et meget, meget stort antal spontane asylansøgere fra det tidligere Jugoslavien. På nuværende tidspunkt er der kommet over 7.700 fra området, og hvis vi sammenholder det med udviklingen i andre lande, var det i november 1992 i Belgien 1.800, i Frankrig 1.100, i Irland 200, i Holland 6.300, i Norge 3.600. Og så har vi selvfølgelig Sverige og Tyskland, som ligger på det meget, meget høje niveau, som også er kendt for Folketinget.